

- 2) Czy wyżej wymienione art. 43 i 49 traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że zasadniczo stoją one na przeszkodzie również przepisom krajowym takim jak art. 38 ust. 2 dekretu ustawodawczego nr 223 z dnia 4 lipca 2006 r., przekształconego przez ustawę nr 248/2006 zgodnie z którym „Artykuł 1 ust. 287 ustawy nr 311 z dnia 30 grudnia 2004 r. przyjmuje następujące brzmienie:

»287. Na mocy decyzji niezależnego urzędu ds. monopolu państwa przy ministerstwie gospodarki i finansów wprowadza się nowe sposoby dystrybucji gier dotyczących wydarzeń innych niż wyścigi konne według następujących kryteriów:

[...] określenie zasad ochrony koncesjonariuszy przyjmujących zakłady o stałych stawkach na wydarzenia inne niż wyścigi konne, uregulowane w rozporządzeniu, o którym mowa w dekrete ministra gospodarki i finansów nr 111 z dnia 1 marca 2006 r.«.

Powyższe pytanie dotyczy w szczególności tego, że ww. art. 38 ust. 2 przewiduje ogólną tendencję ochrony koncesji wydanych przed zmianą przepisów, szereg ograniczeń i środków, które w rzeczywistości mogłyby doprowadzić do zapewnienia utrzymania wcześniej istniejących pozycji rynkowych, na co wskazują wymogi otwierania nowych punktów sprzedaży w określonej odległości od już wyznaczonych punktów sprzedaży oraz ogólnej interpretacji art. 38 ust. 2 przedstawionej przez niezależny urząd ds. monopolu państwa, który włączył do umów koncesyjnych wyżej wymienioną klauzulę cofnięcia koncesji w przypadku bezpośredniego lub pośredniego prowadzenia zbliżonej działalności transgranicznej;

- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej, tzn. w przypadku stwierdzenia, że przepisy krajowe, o których mowa w poprzednich uwagach, są zgodne z prawem wspólnotowym — czy art. 49 traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że w przypadku ograniczenia swobody świadczenia usług ze względu na interes ogólny należy zawczasu ustalić, czy ten interes publiczny nie został już w wystarczającej mierze uwzględniony poprzez przepisy prawne, kontrole i weryfikacje, którym usługodawca podlega w państwie, w którym ma siedzibę?
- 4) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej, na warunkach określonych w poprzednim punkcie — czy przy rozpatrywaniu proporcjonalności takiego ograniczenia sąd krajowy powinien wziąć pod uwagę, że właściwe przepisy w państwie, w którym usługodawca ma siedzibę, przewidują kontrole równie rygorystyczne co kontrole wprowadzone w państwie świadczenia usługi lub nawet bardziej od nich rygorystyczne?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de commerce de Verviers (Belgia) w dniu 6 stycznia 2012 r. — Corman-Collins SA przeciwko La Maison du Whisky SA

(Sprawa C-9/12)

(2012/C 73/38)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de commerce de Verviers

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Corman-Collins SA

Strona pozwana: La Maison du Whisky SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 rozporządzenia nr 44/2001 ⁽¹⁾, ewentualnie w związku z art. 5 pkt 1 lit. a) lub b), należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisowi jurysdykcyjnemu — takiemu, jaki jest zawarty w art. 4 belgijskiej ustawy z dnia 27 lipca 1961 r. — który przewiduje jurysdykcję sądów belgijskich, gdy wyłączny dystrybutor ma siedzibę na terytorium Belgii i gdy uprawnienie do sprzedaży wyłącznej wywiera całość lub część skutków na tymże terytorium, niezależnie od miejsca siedziby udzielającego prawa do sprzedaży wyłącznej, gdy ten jest pozwanym?
- 2) Czy art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że stosuje się on do umowy na sprzedaż wyłączną rzeczy ruchomych, na mocy której strona kupuje towary u drugiej strony w celu ich odsprzedaży na terytorium innego państwa członkowskiego?
- 3) W razie odpowiedzi przeczącej na to pytanie, czy art. 5 pkt 1 lit. b) rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że dotyczy on umowy na sprzedaż wyłączną — takiej, jaka jest przedmiotem sporu między stronami?
- 4) W razie odpowiedzi przeczącej na dwa poprzednie pytania, czy sporne zobowiązanie w przypadku rozwiązania umowy na sprzedaż wyłączną to zobowiązanie sprzedawcy-udzielającego prawa do sprzedaży wyłącznej czy kupującego-dystrybutora?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).